

Claus eksperimenterede med hvor langt ned i lungerne, han kunne få vejret. Han følte nærmest, at det kom helt ned i fødderne.

Han kunne slet ikke tro sine egne øjne. Havde de virkelig lige set det, de havde set.

Hvad fanden var det for noget det her. Kvinden han elskede allerhøjest og manden han afskyede mest - sammen.

Han var blevet stående et lille minut og bare kigget på dem. De havde ikke rørt ved hinanden, kun talt sammen. Han var langt væk til at høre, hvad de talte om, men bare det at de talte sammen kunne han slet ikke få til at give mening.

Alle følelserne var boblet rundt i hovedet på ham, og han havde slet ikke vidst, hvad han skulle stille op. Han kunne ikke konfrontere dem. Patrick var sikkert bevæbnet, og han var nødt til at overveje, hvad han skulle sige til Cille. Så i stedet var han stukket af og bare cyklet så hurtigt hans ben kunne til han ikke kunne mere. Han havde ingen ide om hvor lang tid han havde cyklet. Han var endt uden for byen og mørket afslørede ikke hvor han var. Det var også fuldstændig ligegyldigt. Han var nødt til bare at stå og fordøje, hvad han lige havde set.

Han var helt alene i mørket, men han var ikke bange. Claus plejede ellers aldrig at kunne gå ned med skrald om aftenen af frygt for, hvad mørket gemte. Men nu stod han helt uden for lands lov og ret uden et gram frygt i systemet.

Pludselig fornemmede han en underlig lyd i en busk et par meter fra ham. Det lød nærmest som damp, der blev lukket ud af en espressomaskine, men uden at kende alle cafeer i området, ville Claus hurtigt afvise, at det nok ikke var det, der var tale om.

Tidligere ville han være stukket i et hyl og være flygtet så hurtigt han kunne.

Men der måtte have været mod i vandhanen i dag for Claus gjorde det stik modsatte og bevægede sig hen mod den lille busk for at se, hvad der var los.

Tankerne om hvad det var, kørte rundt i hovedet på Claus.

Det kunne være en ræv, der stønnede. Det kunne være en fugl, der havde fundet en mælkeskummer og afprøvede den. Det kunne være...

Claus kunne ikke gætte, hvad det var, og han havde aldrig gættet, hvad han så, for da han satte sig på hug ved busken og fik løftet de nederste grene, så han noget enormt velkendt, men stadig fuldstændig uventet.

På jorden stod en kop kaffe. Det var en cafe latte. Den stod fuldstændig uberørt, og endnu mere uhyggeligt - den dampede. Claus slap busken med et sæt og sprang væk. Han kiggede rundt, men kunne ikke se andet end mørket og så de buske, han kunne skimte inden for de nærmeste 10-20 meter.

“Hvad fanden er det her?!” Claus vidste ikke hvorfor han sagde det højt, for han håbede ikke, at der var nogen, der svarede. Det var der helle ikke.

Nysgerrigheden vandt over frygten og Claus ville se, om han havde set forkert, så han bevægede sig tilbage til busken og kiggede ind igen. Den stod der stadig. Stadig varm og tilsyneladende perfekt tilberedt med et mønster i skummet.

Han gned sine øjne. Det kunne jo være han vågnede i sin seng om et øjeblik. Det skulle ikke være første gang, han havde en særdeles livagtig drøm. Men Claus vågnede ikke. Der stod stadig en latte.

Han havde ikke lyst til at drikke den, men han havde lyst til at nærstudere mønstret i skummet. Det krævede en vis teknik at mestre det, så forsigtig tog han kaffen ud af busken og kiggede i skummet.

Nu fik han andet gib inden for kort tid, for i skummet stod med store tydelige bogstaver: “CLAUS” Det måtte være en drøm, det her.

“HVAD SKER DER?!” Claus råbte ud i mørket, men ingen svarede. I hvert fald ikke med stemmer, men da Claus kiggede ned i kaffen igen, stod der ikke længere hans navn.

I stedet stod der: “SLAP AF, MIN DRENG”

Han havde set meget i sit liv, men det her var alligevel nyt for ham. En kaffe, der kunne tale og en eller anden grund var Claus ikke så bange for den.

“Hvem er du?”

“DET ER IKKE VIGTIGT”

Kaffen skrev med helt perfekt sirlig skrift og bogstaverne havde præcis den størrelse, de skulle have for at kunne være inden for koppens kanter.

Når Claus forsøgte at skrive i skummet på en latte, røg han tit ud i det problem, at han startede med store bogstaver kun for at opdage, at der ikke var plads nok til sidst. "MICHAel" havde han skrevet en dag. "HEIDI FREDERikk". Det var skide svært at få plads til det hele, så Claus var meget imponeret af koppen.

"Hvad er det, der sker? Hvad vil du mig?"

Claus stirrede intenst på kaffen, mens den langsomt formede nye bogstaver.

"HVAD ER DET, DU VIL?"

Den satte endda komma. En grammatisk korrekt kaffe. Claus smilede for sig selv og kunne mærke, han var glad for stadig at kunne smile.

"JEG SPURGTE DIG OM NOGET"

Kaffen hidsede sig op, og Claus ville helst ikke op og toppes med den. Den virkede stærk.

"Så så, nu skal du ikke skumme over. Jeg ved ikke, hvad du mener med hvad det er, jeg vil. Jeg vil jo bare gerne ud af det her. Jeg gider ikke være fanget i det her lort længere."

"HVORFOR GØR DU SÅ IKKE NOGET"

For første gang havde kaffen misset bogstavstørrelsen en smule.

"Jamen, jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke gør noget. Jeg har vel håbet på at blive reddet udefra. Jeg har vel håbet på, at der ville komme nogen og fortælle mig, hvad jeg skulle gøre."

"CLAUS, CLAUS, CLAUS"

Kaffen virkede opgivende.

"Latte, latte, latte"

Kaffen skvulpede en lille smule, men Claus kunne ikke vurdere om det var fordi den grinede eller om det var fordi den var rasende.

"RED DIG SELV"

Han nåede ikke at sige noget, inden kaffen havde skrevet en ny sætning.

"LEV DIT EGET LIV"

"MAND DIG OP!"

"STOL IKKE PÅ ANDRE END Dig selv"

I sin vildeste fantasi havde Claus aldrig troet, at han skulle have en opsang af en kop kaffe, men på den anden side havde kaffen jo været hans eneste ven i de tre sidste år. Han kunne jo inderst inden godt li' kaffen. Det var alt det andet, der havde fucket det op for ham.

"DRIK MIG OG FIX DIT LIV!"

Det var det sidste kaffen skrev, inden Claus tømte den i en lang slurk og smed koppen ind i busken, hvor han havde fundet den.

"Tak for kaffe," sagde han ud i mørket, der så småt var ved at vise tegn på, at en ny dag var på vej. Som han stod der helt alene, gik det op for ham, at der ikke var andre end ham i den her verden til at leve hans liv.

For første gang mandede Claus sig op. For første gang træf han en voksen og moden beslutning.

Nu ville han tage hjem og gøre noget ved det pis, han var endt i.

Nu ville han afkræve en forklaring fra Cille. Hvis hun ville ha ham, skulle hun sige til og hvis hun ville alt muligt andet, så ville han affinde sig med det, og selvom det ville blive hårdt, ville han deal med det.

Uanset hvad, så ville han skride fra coken i morgen. Koste hvad det ville.

Fuck alt, han var nødt til at tænke på sig selv.

Han tænkte tilbage på sin mors sidste ord til ham

"Lov mig, at du må blive en bedre mand end din far... og hvis du nogensinde er i tvivl - så stol på dig selv."

Og så steg han op på cyklen og tog hjem.